

Một Mình Khóc Như Xưa

ThụyVi

Tôi nằm mơ thấy Bố mất. Tỉnh dậy, Bố mất thật.

Cảm giác mơ hồ, chẳng rõ là mơ hay thật, là thực tế hay chỉ là chiêm bao, chỉ nghe tiếng Mẹ khóc, trên đầu dây điện thoại. Rồi mất Bố vĩnh viễn.

Tôi hôm trước, đồng hồ trên tay là tám giờ bốn mươi phút, còn đồng hồ trên tường trong phòng bệnh của Bố là tám giờ hai mươi. Tôi nói: Con phải về Bố à. Trễ rồi, y tá vào lại đuổi con ra bây giờ. Bố nói: Con ở lại với Bố thêm tí nữa. Rồi tay Bố nắm chặt tay tôi, đặt lên trán, Bố lại tiếp tục: Con để yên như vậy, Bố cảm thấy dễ chịu lắm, con để yên như vậy cho Bố ... Khi tay tôi bắt đầu mỏi, tôi lại nài nỉ: Bố ngủ đi, mai con lại vào thăm Bố nữa mà. Con mỏi tay rồi, cho con về, mai con hứa con lại vào với Bố.

Tôi đã về và Bố đã bỏ đi đêm hôm đó. Lời hứa trở lại đã trở thành vô nghĩa. Tôi tội nghiệp tôi và thương nhớ Bố ngút ngàn. Tôi tội nghiệp tôi, mất Bố như nhà mất nóc. Cái gió thổi tung, cơn bão xoáy vần, trời mưa vô cùng, tất cả mông lung. Hôm vào nhà thương nhìn Bố nằm đó, tôi có cảm tưởng hình như tôi đang đánh lừa chính mình một điều gì đó. Giác mơ đến ngay lúc Bố mất, thật sự Bố mất, thì sao là giác mơ được? Tôi loay hoay hoài với cái hư cái thực. Tôi muốn nhắm mắt lại, mở mắt ra để xem mình đã ở đâu, ở đâu. Hay có thể đi theo Bố? Tôi yêu Bố, tôi yêu Bố nhiều như vậy. Nào Bố biết Bố hay!

Tôi không biết tôi nên khóc hay không, chỉ biết tim tôi đập nhịp có nhịp không, đầu tôi nặng hơn nghìn cân đá. Tôi cảm thấy khó thở, cứ như là Bố đang kéo tôi đi, và tôi đứng giữa lằn dây mỏng manh, gọi Bố liên miên. Rồi không biết gì nữa. Khóc mãi, rồi ngất đi. Khóc mãi, rồi bất tỉnh. Nhà không nóc, tóc rối quanh chuyện đời, lòng trống không, mất Bố rồi, đời cô độc.

Tôi là con út. Đứa con út Bố thương cho roi cho vọt, đứa con út Bố chiều Bố ngọt, lúc ấu thơ hay thuở thiếu thời. Thuở xưa đó, đi biển, tôi thích ốc sò, Bố mua cho tôi chùm chìa khóa có ốc sò bên trong một khung bầu dục, có tí cát thôi, nhưng có cả biển lòng Bố. Tôi giữ mãi đến giờ, mấy chục năm sau, nhìn chìa khóa đó, khi thời gian sương gió cũng đổi màu, nỗi nhớ Bố vẹn nguyên như từ đầu. Tôi thích đọc sách, đi đâu Bố cũng mua sách về, Bố bảo mua cho Bố đọc, nhưng đọc xong, hay chỉ vài ngày sau, Bố cho tôi tất cả. Những trang sách văn thơ, cả yêu thương Bố gói ghém cho tôi đọc từng giờ. Bố đi rồi, để lại những cuốn sách, những tôi, quá bơ vơ!

Tôi nhớ dạo xưa Bố đọc báo, bên cạnh là cuốn tự điển dày cộm. Tôi hỏi Bố, đọc tin tức mà tra ra từng chữ vậy Bố không thấy lâu sao? Bố nhìn tôi âu yếm: Có già đến 60, 70, mỗi ngày vẫn có điều mới để học, con à. Và Bố ra đi, chứng minh xa xót để lại cho tôi một điều mới để học. Tôi chưa đi hết nửa đời người, nhưng phải học mất Bố. Bài học này đâu ai muốn học, mà vẫn phải học. Như thuốc đắng không muốn

uống, mà vẫn phải uống. Cuộc sống mênh mông quá, đi có bao nhiêu quãng đời người mà phải học bài xa xót, ngậm ngùi thiếu Bố. Đi có bao nhiêu đầu trong cuộc đời, mà hụt hẫng thiếu Bố như lá rơi. Chiếc lá rơi, không biết rớt về đâu. Mất Bố rồi, mỗi ngày là niềm đau.

Tôi ôm niềm đau đó, bài học đời rất khó, loanh quanh trong đời sống của mình mà thấy lạc mất cả niềm tin. Khi sinh tồn mặc dù Bố đã tin tất cả mọi người, rồi dạy tôi tin tưởng tất cả mọi người. Rồi Bố bỏ tôi lạc lõng giữa đời, hết vui tươi, rồi niềm tin cũng trôi, khó khăn quá để tin tưởng cuộc đời, mọi người ... Rồi mất Bố, mãi thôi.

Tôi viết dăm bài thơ nhớ Bố. Cầm viết lên, nhòa nhoẹt lời thơ. Tôi loay hoay dấn lòng, hay dùng viết chì, để mực khỏi lem tay, mà viết mờ không hay, không rõ nỗi niềm nhớ Bố rất sâu, lời thơ nào nói được bao nhiêu đâu. Tôi nào cũng chong đèn nhớ Bố. Sự mất mát hẳn rõ thêm hụt hẫng. Sự mất mát làm khô đi đầu óc, chẳng biết mai mặt trời lên là có nắng, hay trời mưa là lúc mất cầu vồng.

Tôi đi tìm hoa màu trắng Bố thích, uốn cong vài nhánh, uốn nắn mãi không ve vuốt nổi tháng ngày. Tôi đến nghĩa trang, cứ vẫn vợ không biết Bố nằm đó có lạnh có nóng, có buồn những đêm không trăng không sao, đầu còn tôi ngã đầu vào lòng Bố thướt nhỏ, khi Bố nhâm nhi tách trà, đời sống đã mặn mà, lúc Bố còn cạnh bên. Những lúc bên ba ngày tháng, tôi nhận ra mình vẫn thiết tha cần có Bố, mặc dù lúc nào cũng có bao nhiêu người thân yêu bên cạnh. Đôi khi cũng có chút cô đơn thiếu vắng đi tình yêu thương của Bố, vì đi đâu làm gì, cười vui hay rơi lệ, cuối ngày vẫn là ngòi co ro nhớ Bố vô biên.

Tôi nghĩ, lúc sinh tồn, Bố đã in hẳn trong tôi bao nhiêu lời bao nhiêu chữ nghĩa, xiết bao là những khuyên răn to nhỏ. Cuộc đời có tan vỡ, có hạnh phúc không chờ, có nụ cười rạng rỡ, hay hy vọng bờ ngõ, phải đứng lên mà ôm lấy cuộc đời, rồi tiếp tục đi tới. Tuy nhiên có đi hết kiếp người, có dầy dạn gió bụi chơi vui, thì những hình ảnh lúc tôi ốm tôi đau, lúc tôi sầu tôi khổ, để Bố phải lo âu, để Bố phải nhắc nhở, để Bố phải băn khoăn, luôn vẫn mãi in hẳn, không bao giờ phai nhạt, trong tâm trí của tôi, dù chỉ một phút thôi.

Tôi còn nhớ, rất rõ, Bố lúc nào thấy tôi cũng nói: con chịu khó ăn uống nhiều vào. Bây giờ, có nhiều khi và cơm vào miệng mà ứa cả nước mắt, những khi

đưa sợi phở lên thì đã buồn thấm thía, nhớ Bố nói "con ráng ăn nhiều vào, con ráng ăn nhiều vào", rồi thì lại nghẹn ngào. Thật nỗi nhớ Bố đã không bao giờ nguôi, cứ âm ỉ mãi trong lòng, cứ đi theo như cái vòng, luẩn quẩn mà không nói, lấy gì để rõ soi ...?? Mà đâu phải mới đây thôi, đã mấy mươi năm trời !!

Khoảng thời gian mấy mươi năm là trường ca âm thầm. Tôi nhớ Bố mình, mà lại sợ nhớ Bố lắm. Nỗi nhớ bao giờ cũng là một nỗi đau âm ỉ. Tôi sợ đau, mà nhớ Bố thì thật là đau đớn. Tôi sợ phải khóc, khóc một mình; nhưng nhớ Bố thì ôi thôi, cứ chỉ mới bắt đầu nỗi nhớ, thì nước mắt cứ thế mà tuôn rơi. Cuộc sống có đầy đủ trách nhiệm và bổn phận để làm đầy chặt thời giờ của mỗi ngày, nhưng bao giờ nghĩ tới Bố thì lại tội nghiệp đôi bàn tay thiếu một vàng trán quý yêu để đặt lên, dựa vào ... Bàn tay rời xa trán Bố tối hôm đó, có vội vàng không, sao bàn tay nuối tiếc mãi đến hụt hẫng lòng vòng.

Bố bỏ tôi đi khi bài học đời nửa kiếp người chắc gì tôi học đủ, tôi còn chưa học đủ. Tôi còn chưa nói hết cho Bố nghe những ước vọng những đam mê của mình ở mỗi một quãng đời nổi trôi. Những tin yêu, những hoài bão, những tính toán, tôi chưa nói hết. Vậy lấy đâu mà Bố bỏ tôi đi? Tại sao căn nhà còn nguyên đó, cây ôi cây quất cây nhãn cây hồng, những lá hoa xanh mướt còn kia lúc Bố trông, sao Bố lại ra đi? Tôi trở lại, bao giờ trong lòng cũng nặng trĩu một mình. Cũng chẳng dám đi ngang nhà thương Bố nằm và đi mất, vì hình như lòng tôi sẽ lại thất, hơi thở sẽ ngắn đi, và tim tôi thêm nhiều phần sút mẻ, ngày giờ sẽ lại rất lê thê.

Vâng, tôi không thể không còn nhớ Bố. Kỷ niệm của những lần đi xe với Bố qua bao nhiêu con ngõ, những hôm trời mưa trời gió, những sách vở Bố cho, những buổi đưa đón đi học về, những yêu thương muôn đời còn hẳn rõ. Kỷ niệm lúc Bố ngã bệnh rồi ngòi xe lăn, tôi đẩy Bố đi qua hội chợ Tết, lúc về nhà Bố hỏi: bây giờ nếu con không đi đâu, thì ở đây cạnh Bố ... Bây giờ muốn ở bên cạnh Bố, mà Bố thì đi đâu ... Nỗi đau này, theo ngày tháng mà cứ thế chất đầy. Bố đối với tôi thật sự là căn nhà có mái chõ che ấm êm của tôi. Ừ áp tôi từ ấu thơ, nuôi nấng tôi từng giờ, hạnh phúc đẹp như thơ. Rồi gió máy lốc xoay, bỗng cuộc đời đổi thay, căn nhà nay mất nóc, tôi bây giờ, hay cho đến bao giờ, nghĩ đến Bố và nhớ, dẫu đau đớn vô bờ, còn vẫn mãi luôn luôn, một mình khóc như xưa.